

Sygn. akt II CZ 91/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSA Andrzej Niedużak (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W. D.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 marca 2008 r.,
wydanym w sprawie z powództwa W. D.
przeciwko C. D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 sierpnia 2012 r.,
zażalenia powoda (skarżącego)
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 9 grudnia 2011 r.,

oddala zażalenie i przyznaje radcy prawnemu A. J. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł. powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem tego Sądu, oddalającym apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 maja 2011 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia oraz że skargę złożono z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c.

W złożonym zażaleniu powód zarzucał naruszenie art. 410 § 2 k.p.c. przez jego nieprawidłowe niezastosowanie i odrzucenie skargi bez uzyskania stanowiska skarżącego odnośnie istnienia podstaw wznowienia, mimo powziętych przez sąd wątpliwości w tym zakresie. Naruszenie art. 407 §1 k.p.c. w związku z art. 404 k.p.c. przez ich nieprawidłową interpretację i uznanie, że skarga została złożona z naruszeniem ustawowego terminu, mimo braku ku temu podstaw. Wnioski zażalenia zmierzały do uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia na rzecz pełnomocnika ustanowionego z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 409 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania powinna czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia i jej uzasadnienie, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia oraz wniosek o uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia. Obowiązek wskazania podstawy wznowienia wymaga uwzględnienia wyczerpującego katalogu podstaw wznowienia przewidzianych w art. 401-403 k.p.c. i oparcia skargi wyłącznie o podstawę tam wskazaną. Z art. 409 i 410 § 1 k.p.c. wynika, że sąd bada i ocenia wyłącznie podstawy wznowienia powołane w skardze, a nie rozważa innych możliwych podstaw, ani ich nie poszukuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2011 r., II PZ 24/11 - niepubl.). Warunkiem rozpatrywania zasadności skargi jest łączne spełnienie wszystkich wymogów wskazanych w art. 409 k.p.c. Brak nawet jednego z nich sprawia, że rozpatrywanie sprawy nie jest możliwe. Dlatego też stwierdzenie

braku choćby jednego z tych warunków powoduje odrzucenie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 r., III UZ 28/11 - niepubl.).

W skardze o wznowienie postępowania wniesionej przez W. D. sformułowano podstawę wznowienia w sposób odpowiadający przepisowi art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący twierdził mianowicie, że wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa polegającego na złożeniu przez C. D. fałszywych zeznań. W postanowieniu z dnia 12 marca 2009 r. (V CZ 8/09, OSNC-ZD 2010/2/39) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w art. 403 §1 pkt 2 k.p.c. chodzi o przestępstwa, w których celem przestępczego działania jest uzyskanie wyroku określonej treści np. łapownictwo, fałszywe zeznania. Równocześnie potwierdził Sąd Najwyższy, że w przypadku podstawy wznowienia z art. 403 §1 pkt 2 k.p.c., niezbędne jest wykazanie popełnienia przestępstwa za pomocą prawomocnego wyroku skazującego. Taki wniosek wynika z art. 404 k.p.c., który stanowi, iż z powodu przestępstwa można żądać wznowienia wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1999 r., III CKN 1075/98, OSNC 1999/7-8/138).

Z treści skargi nie tylko nie wynika aby wyrok skazujący C. D. w postępowaniu karnym był wydany, ale wynika, że taki wyrok nie zapadł. Nie zachodziły zatem uzasadnione powody aby Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 2 k.p.c. żądał od skarżącego uprawdopodobnienia okoliczności stwierdzających dopuszczalność wznowienia.

Powyższe wskazuje, że skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie, co uzasadniało jej odrzucenie stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. Rozważanie sformułowanego w zażaleniu zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 407 § 1 k.p.c. w związku z art. 404 k.p.c., stało się zbędne, jako że wynik tych rozważań nie mógł wpłynąć na treść orzeczenia.

W tych okolicznościach, na podstawie art. 398 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy zażalenie oddalił. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 §1 k.p.c. i §13 ust. 2 pkt 2 w związku z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).